

φείου της Περιφερειακής Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αττικής, στην οποία αναφέρεται μεταξύ άλλων, ότι, ενόψει του προαναφερόμενου πορίσματος της Ε.Δ.Ε., διαπιστώθηκε ότι ο αιτών εργαζόταν περισσότερες ώρες από αυτές των διοριστηρίων του, για τις οποίες λάμβανε αμοιβή πέραν της δηλούμενης με βάση τα εν λόγω διοριστήρια, όμως οι ώρες αυτές ήταν εκτός του επίσημου προγράμματος, πιθανόν για φροντιστηριακή ενίσχυση των μαθητών του ΙΒ και για τους λόγους αυτούς δεν προκύπτει ότι πρέπει να τροποποιηθούν τα διοριστήρια του αιτούντος.

Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών προβάλλει ότι στα διοριστήρια του έπρεπε να αναγράφονται οι πραγματικές ώρες απασχόλησης του και ότι, όπως προέκυψε από το πόρισμα της Ε.Δ.Ε., οι πέραν των ωρών του διοριστηρίου του ώρες απασχόλησης του ήταν διδακτικές και όχι ενισχυτικές και αφορούσαν εργαστηριακές ώρες, η προσβαλλόμενη δε απόφαση παρανόμως απέκλινε από το πόρισμα της Ε.Δ.Ε. χωρίς ειδική αιτιολογία.

Επειδή, κατά τα οριζόμενα στις προαναφερόμενες διατάξεις, τα ιδιωτικά σχολεία ακολουθούν το ωρολόγιο και αναλυτικό πρόγραμμα διδασκαλίας των δημοσίων σχολείων, επιτρεπομένης παρέκκλισης, μετά από σχετική άδεια, κατά τα οριζόμενα στη διάταξη της § 2 του άρθρου 4 του ν. 682/1977. Στην προκείμενη περίπτωση, ο αιτών πραγματοποίησε τις ανωτέρω ώρες, οι οποίες, όπως αναφέρεται στο σχετικό πόρισμα της Ε.Δ.Ε., ήταν εργαστηριακές για το μάθημα της Βιολογίας, και προβλέπονταν από το αναλυτικό πρόγραμμα του προγράμματος ΙΒ, σε ποσοστό 25% των διδακτικών ωρών του εν λόγω μαθήματος. Ανεξαρτήτως δε του ότι οι εν λόγω εργαστηριακές ώρες πραγματοποιήθηκαν, κατά τα ανωτέρω, κατά παρέκκλιση και πέραν του προβλεπόμενου ωρολογίου προγράμματος, γεγονός που μπορεί να στοιχειοθετεί άλλου είδους ευθύνες, αποτελούν μέρος των διδακτικών καθηκόντων του αιτούντος και για το λόγο αυτό έπρεπε να περιληφθούν στα ένδικα διοριστήρια του. Η κρίση αυτή ενισχύεται και από το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από την 42470/Γ7/7.5.2004 απόφαση του Υφυπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και το 81704/Γ7/20.7.2007 έγγραφο του Ειδικού Γραμματέα του ΣΤ' Τμήματος Μελετών της Διεύθυνσης

Συμβουλευτικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού και Εκπαιδευτικών Δραστηριοτήτων του ΥΠ.Ε.Π.Θ., από το σχολικό έτος 2004 - 2005 και μετέπειτα αποφασίστηκε η πραγματοποίηση εργαστηριακών δραστηριοτήτων στα Φυσικά Μαθήματα, στα Γυμνάσια, τα Ενιαία Λύκεια και Τ.Ε.Ε. και η επιλογή ενός καθηγητή, κλάδου ΠΕ04, ως υπεύθυνου για το Σχολικό Εργαστήριο Φυσικής Επιστήμης. Οι υποχρεώσεις δε του εν λόγω εκπαιδευτικού εντάχθηκαν στα διδακτικά του καθήκοντα, με καταγραφή 3 ωρών του υποχρεωτικού του ωραρίου στο ωρολόγιο πρόγραμμα του Σχολείου. Συνεπώς με μη νόμιμη αιτιολογία και ειδικότερα με πιθανολόγηση ότι οι προαναφερόμενες ώρες που πραγματοποίησε ο αιτών αφορούν φροντιστηριακή ενίσχυση των μαθητών του ΙΒ, και ως εκ τούτου είναι εκτός επίσημου προγράμματος διδασκαλίας, απορρίφθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση το αίτημα του αιτούντος για τροποποίηση των διοριστηρίων του, όσον αφορά τις ένδικες ώρες απασχόλησης του, δεκτού καθισταμένου του σχετικού λόγου της κρινόμενης αίτησης.

Διοικητικό Εφετείο Αθηνών
(16^ο Τμήμα, Τριμελές)
Αριθ. 12/2010

Πρόεδρος: **Γ. Κωστάκης**

Μέλη: **Α. Γκάγκαρης, Γ. - Ε. Παπαγεωργίου, Εφέτες**

Εισηγητής: **Α. Γκάγκαρης, Εφέτης**

Δικηγόροι: **Α. - Ε. Μιχαλοπούλου - Π. Ματθαίου**

Χρηματιστήριο. Παραπλανητική πληροφόρηση. Περιστατικά (άρθρ. 72 §2 ν. 1969/1991).

Επειδή, στο άρθρο 72 § 2 του ν. 1969/1991 (Α 167) όπως τροποποιήθηκε με την § 1 του άρθρου 96 του ν. 2533/97 (Α 228) ορίζονται τα εξής: «Πρόστιμο μέχρι πεντακοσίων εκατομμυρίων (500.000.000) δρχ. επιβάλλεται από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα που δημοσιεύουν ή διαδίδουν με οποιονδήποτε τρόπο ανακριβείς ή παραπλανητικές πληροφορίες ως προς κινητές αξίες εισαγόμενες ή εισηγμένες σε οργανωμένη χρηματιστηριακή αγορά, οι οποίες ως εκ της φύσης τους μπορούν να επηρεάσουν την τιμή ή τις συναλ-

λαγές των αξιών αυτών ...».

Επειδή στην προκειμένη περίπτωση από χα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Η αρμόδια διεύθυνση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, διενεργώντας έλεγχο σε δημοσιεύματα του Τύπου που αφορούσαν την προσφεύγουσα εταιρία διαπίστωσε ότι, στις 16.3.2000, μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της (Πρόεδρος Π. Π., Α. Τ., Αντιπρόεδρος και Α. Β., Διευθύνων Σύμβουλος) ανακοίνωσαν, σε συνέντευξη τύπου, την εξαγορά από αυτή του 100% της Βρετανικής Τράπεζας U. D. C, θυγατρικής της U. Pic, στην οποία η προσφεύγουσα συμμετείχε σε ποσοστό 25%, με τίμημα εξαγοράς το ποσό των είκοσι (20) εκατομμυρίων στερλινών, καθώς και ότι η Τράπεζα αυτή (Βρετανική) επρόκειτο να μετονομασθεί σε U. Trust και, ότι, μέχρι το τέλος του 2000, θα άνοιγε δύο (2) τουλάχιστον υποκαταστήματα, από τα οποία το ένα στην Αθήνα και το άλλο στη Θεσσαλονίκη. Στην ίδια συνέντευξη ανακοινώθηκε, επίσης ότι η αρχική ομάδα μεγαλομετόχων της προσφεύγουσας εξακολουθούσε να κατέχει το 70% του μετοχικού κεφαλαίου της, ενώ, παράλληλα, διατυπώθηκε η πρόβλεψη ότι τα κέρδη της τελευταίας για το 2000 θα ανέρχονταν σε 15 δις δραχμές. Η συνέντευξη αυτή, η οποία έλαβε ευρεία δημοσιότητα μέσω του τύπου την επόμενη ημέρα (17.3. 2000), επηρέασε σημαντικά την τιμή της μετοχής κατά τις συνεδριάσεις της 16.3.2000, 17.3. 2000 και 20.3.2000 και την οδήγησε σε τρία συνεχόμενα limit-up (άνοδο 10%). Όμως σύμφωνα με το πόρισμα του ελέγχου, που περιελήφθη στην από 27.11.2000 έκθεση ελέγχου της αρμόδιας Διεύθυνσης της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, η προσφεύγουσα εταιρία όχι μόνο δεν είχε εξαγοράσει την εν λόγω Βρετανική Τράπεζα, αλλά ούτε και είχε υπογράψει προσύμφωνο με την U. Pic, ενώ, επί πλέον, δεν είχε λάβει μέχρι την ημέρα του ελέγχου την άδεια της αρμόδιας εποπτικής αρχής του Ηνωμένου Βασιλείου η οποία αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για την εξαγορά αυτή, με αποτέλεσμα η προσφεύγουσα να παραιτηθεί από το σχέδιο της εξαγοράς, όπως ανακοίνωσε με επιστολή της στο Χ.Α.Α. στις 12.1.2001. Περαιτέρω, σύμφωνα με τον έλεγχο, λίγες ημέρες αργότερα από την διατυπωθείσα πρόβλεψη της κερδοφορίας των 15 δις δρχ. και συγκεκριμένα στις 31.3.2000, η προσφεύγουσα

κατάρτισε λογιστικές καταστάσεις με κέρδη τριμήνου, ύψους, μόλις 645 εκατ. δρχ., ενώ, τέλος, κατά την ημέρα της επίμαχης συνέντευξης η αρχική ομάδα επενδυτών, η οποία, σύμφωνα με την ανακοίνωση εξακολουθούσε να κατέχει το 70% των μετοχών, είχε ήδη ρευστοποιήσει άνω του 5% της συμμετοχής της και προέβαινε συνεχώς σε πωλήσεις. Η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, υιοθετώντας το πόρισμα του ελέγχου, σύμφωνα με το οποίο η προσφεύγουσα διέσπειρε ψευδείς και ανακριβείς πληροφορίες σχετικά με την οικονομική της κατάσταση και την πορεία των υποθέσεων της και ότι είχε υποπέσει σε παράβαση του άρθρου 72 § 2 του ν. 1969/91, και αφού, προηγουμένως, την κάλεσε με την από 22.12.2000 επιστολή της, σε παροχή εγγράφων εξηγήσεων, οι οποίες και δεν κρίθηκαν πειστικές, επέβαλε με την ***/19.2. 2001 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου της σε βάρος της προσφεύγουσας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 72 § 2 του ν. 1969/1991, χρηματικό πρόστιμο ύψους 75.000.000 δραχμών. Στη συνέχεια, το ίδιο όργανο, συμμορφούμενο με την 2705/2007 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου (Τμήμα 17ο) εξέτασε την από 26.6.2001 αίτηση θεραπείας της προσφεύγουσας και με την προσβαλλόμενη απόφαση του, απέρριψε την αίτηση, εμμένοντας στην αρχική του απόφαση. Ειδικότερα την αίτηση θεραπείας άσκησε η προσφεύγουσα προσκομίζοντας και επικαλούμενη, ως νέο στοιχείο, την από 12.6.2001 ένορκη μαρτυρική κατάθεση ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών του δημοσιογράφου της οικονομικής εφημερίδας «Ε.», Γ. Π., ο οποίος και ήταν παρών στην πιο πάνω συνέντευξη Τύπου. Σύμφωνα με την κατάθεση αυτή ο Πρόεδρος της προσφεύγουσας Π. Π. ανέφερε ότι βρίσκονται σε εξέλιξη διαπραγματεύσεις αγοράς μιας μικρής Τράπεζας στην Βρετανία και ότι είναι σε καλό δρόμο, χωρίς να αναφερθεί εκτενέστερα σε «τεχνικά θέματα» της εξαγοράς και των εγκρίσεων που απαιτούνται σε κάθε εξαγορά μιας Τράπεζας.

Επειδή, η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, με την από *** έκθεση απόψεων της, προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της, η οποία έχει την ίδια πραγματική και νομική βάση με την προγενέστερη (***/19.2.2001) απόφαση της, είναι βεβαιωτική πράξη και, κατά συνέπεια, απαραδέκτως η κρινόμενη προσφυγή στρέφεται κατ'

αυτής. Ο λόγος, όμως, αυτός είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Αυτό δε γιατί η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε μετά από νέα ουσιαστική έρευνα της υπόθεσης και ειδικότερα, μετά από εξέταση της μαρτυρικής κατάθεσης, σε συνδυασμό με τα λοιπά στοιχεία της δικογραφίας (δημοσιεύματα, κ.λπ.) και τεκμηριωμένη αντίκρουση των όσων διαλαμβάνονται στην εν λόγω κατάθεση.

Επειδή, ήδη, η προσφεύγουσα εταιρία, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως αναπτύσσεται και με τα από 11.11.2008 και 18.5.2009 υπομνήματα, αμφισβητώντας την ουσιαστική βασιμότητα της προσβαλλόμενης πράξης, υποστηρίζει ότι κατά την επίμαχη συνέντευξη τύπου της 16.3.2000 δόθηκαν στην δημοσιότητα αληθείς και αξιόπιστες πληροφορίες, και ότι οι δηλώσεις των επικεφαλής της εταιρίας καμία ανακρίβεια δεν περιείχαν όσον αφορά την επικείμενη εξαγορά της Βρετανικής Τράπεζας, τις αναμενόμενες για το επόμενο έτος υπεραξίες και την ισχύουσα σύνθεση του μετοχικού της κεφαλαίου. Ειδικότερα, όσον αφορά την εξαγορά επικαλείται δημοσιεύματα εφημερίδων, τα οποία εμφανίζουν την εξαγορά ως επικείμενο και όχι ως τετελεσμένο γεγονός και συγκεκριμένα το δημοσίευμα της εφημερίδας «Ε.» (17.3.2000), σύμφωνα με το οποίο «στην τελική ευθεία βρίσκονται οι διαπραγματεύσεις για την εξαγορά ποσοστού 100% της U. D. B.» καθώς και το δημοσίευμα της εφημερίδας Α. (17.3.2000), σύμφωνα με το οποίο «η εταιρία προχωρεί στην εξαγορά του 100% της αγγλικής Τράπεζας U. D. C. ...». Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι οι διαπραγματεύσεις κατά το χρόνο της συνέντευξης κατέληξαν σε σύμβαση αγοραπωλησίας του 100% του μετοχικού κεφαλαίου της Βρετανικής Τράπεζας και ότι η απόφαση για τη μεταίωση, τελικά, της εξαγοράς ελήφθη από τη μεταγενέστερη διοίκηση της εταιρίας το Νοέμβριο του 2000. Προς τούτο προσκομίζει και επικαλείται αντίγραφο της πιο πάνω σύμβασης αγοραπωλησίας, καθώς και αντίγραφο της 380/2006 απόφασης του Εφετείου Αθηνών (Τριμελούς Πλημμελημάτων), με την οποία οι πιο πάνω επικεφαλής της εταιρίας κηρύχθηκαν αθώοι της κατηγορίας για παράβαση του άρθρου 34 εδ. β' του ν. 3632/28 («επί σκοπώ αθεμίτου ωφελείας εν γνώσει ενήργησαν ανακριβείς διαδόσεις δια των εφημερί-

δων, επιδιώκοντας τη δημόσια εγγραφή, την αγορά και πώληση χρηματιστηριακών πραγμάτων ...»), και της 35/2007 απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου, με την οποία κηρύχθηκε αθώος ο Πρόεδρος της εταιρίας (Π. Π.) της κατηγορίας για παράβαση του ν. 1969/91, κατά την συνέντευξη της 16.3.2000. Ειδικότερα, με την πρώτη του απόφαση (380/2006) το Ποινικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι τα όσα αναφέρθηκαν κατά τη συνέντευξη «ήταν αληθή, εφόσον πράγματι οι διαπραγματεύσεις ήταν σε προχωρημένο στάδιο και μάλιστα λίγο αργότερα, την 1.8.2000, υπογράφηκε, τελικά, η σύμβαση εξαγοράς στην οποία υπήρχε ο όρος έγκρισης της σύμβασης εξαγοράς από την Τράπεζα της Αγγλίας, η οποία δεν παρέσχε τέτοια έγκριση και έτσι η εξαγορά δεν πραγματοποιήθηκε ...». Εξάλλου, ως προς την πρόβλεψη της επίτευξης κερδών ύψους 25 δις δραχμών για το έτος 2000, η προσφεύγουσα, επαναλαμβάνοντας τα όσα ανέφερε και στην από 14.2.2001 απαντητική επιστολή της προς την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, υποστηρίζει ότι ο πιο πάνω Πρόεδρος της εταιρίας δήλωσε, κατά την επίμαχη συνέντευξη Τύπου, ότι η εταιρία προσδοκά να δημιουργήσει υπεραξίες της τάξης των 15 δις δραχμών, παρόμοιες με αυτές που πέτυχε το 1999, ότι οποιαδήποτε αναφορά σε κέρδη κατά τη συνέντευξη αυτή θα ήταν αδύνατη λόγω του αντικειμένου της (εταιρία συμμετοχών) και ότι από την ενοποιημένη λογιστική κατάσταση της 30.6.2000, που προσκόμισε ενώπιον της Επιτροπής, προκύπτει ότι κατά το πρώτο (α') εξάμηνο του έτους 2000, το σύνολο των ιδίων κεφαλαίων της εταιρίας ανέρχονταν στο ποσό περίπου των 11,7 δις δραχμών, με κέρδη 614 εκατ. δραχμές. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, τυχόν πρόβλεψη για πραγματοποίηση κερδών εκμετάλλευσης του έτους 2000 θα ήταν τουλάχιστον εξωπραγματική, αφού ποσό κερδών εκμετάλλευσης ύψους 15 δις δραχμές θα ήταν 25 φορές μεγαλύτερο από τα κέρδη εκμετάλλευσης του πρώτου εξαμήνου του 2000, ενώ θα ανέρχονταν σε ποσοστό της τάξης του 150% του συνόλου των ιδίων κεφαλαίων που η εταιρία διέθετε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Από την άλλη πλευρά, σε αποσπάσματα εφημερίδων που κατέθεσε στο φάκελο η Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς αναγραφόταν στην εφημερίδα Ε. (17.3.2000) ότι

«Στη στρατηγική απόκτησης φθηνών assets σε βιομηχανία και εμπόριο και στη συνέχεια στη δημιουργία υπεραξιών στηρίζει τις εκτιμήσεις για κέρδη πάνω από 15 δις δραχμών η διοίκηση των Α. Σ. για την τρέχουσα χρήση. Η απόκτηση περιλαμβάνει και την μεταπώληση των εταιριών αργότερα, εφόσον υπάρχει ικανοποιητική απόδοση ιδίων κεφαλαίων, χωρίς να ασκείται το management, και στην εφημερίδα "Ε." (17.3.2000), υπό τον τίτλο "Εκτίμηση για κέρδη άνω των 15 δις το 2000", αναγραφόταν ότι "Νέες εξαγορές ... καθώς και εκτιμήσεις για πραγματική κερδοφορία άνω των 15 δις δρχ. στο τρέχον έτος, χωρίς γυρίσματα μετοχών των θυγατρικών εταιριών, προαναγγέλθηκαν κατά τη διάρκεια χθεσινής συνέντευξης" ...». Τέλος, ως προς το ζήτημα της ανακριβούς δήλωσης αναφορικά με τη μετοχική της σύνθεση, η προσφεύγουσα, αντικρούοντας την πιο πάνω διαπίστωση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, που στηρίζεται σε απόσπασμα της εφημερίδας «Α.» (17.3.2000), σύμφωνα με το οποίο «όπως ειπώθηκε χθες από τα διοικητικά στελέχη των Α. Σ., με επικεφαλής τον Πρόεδρο της Εταιρίας Π. Π., το μετοχικό σχήμα διατηρεί πάντα το 70%, το οποίο ουδέποτε έχει μειώσει. Το βασικό αυτό μετοχικό σχήμα κάλυψε και το ισόποσο της αύξησης των 3,2 δις δραχμών ...» και προκειμένου να τεκμηριώσει το βασικό της ισχυρισμό, ότι, δηλαδή, η πραγματική σύνθεση του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρίας ήταν ήδη γνωστή στο επενδυτικό κοινό, προσκομίζει και επικαλείται το μετοχολόγιο της 14.3.2000, το οποίο είχε τεθεί υπόψη της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς δύο (2) ημέρες πριν από την επίμαχη συνέντευξη, και με βάση το οποίο η ομάδα των μετόχων της εταιρίας ήλεγχε το 64,05% του μετοχικού της κεφαλαίου, έναντι ποσοστού 68% περίπου, με το οποίο είχε συμμετάσχει στην αύξηση κεφαλαίου με μετρητά το Σεπτέμβριο του 1999. Επιπλέον, επικαλείται το δημοσίευμα της εφημερίδας «Ε.» (10.3.2000), όπου η εταιρία αναφέρεται σε «κακόβουλες και ποινικώς κολάσιμες διαδόσεις ... που διασπείρονται σε σχέση με την εταιρία και το μέλλον της κάνει λόγο η εταιρία Η. Α. Σ. Κ., στην οποία τονίζεται ταυτοχρόνως ότι η ομάδα των βασικών μετόχων (Μ., Κ., Κ., Π., Λ., κ.α.) συνεχίζουν να κατέχουν ποσοστό άνω του 65% των μετοχών της Εταιρίας και στηρί-

ζουν πλήρως τη λειτουργία και τα σχέδια της ...». Συνοψίζοντας λοιπόν, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επελθούσα μεταβολή στη σύνθεση του μετοχολογίου, κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα, ποσοστό 4%, ήταν ήδη γνωστή στο επενδυτικό κοινό, και ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος (εξαιτίας του ελάχιστου αυτού ποσοστού) ανάμεσα στις πιο πάνω πληροφορίες και στην εμπορευσιμότητα και τιμή της μετοχής, ο οποίος (αιτιώδης σύνδεσμος) αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να εφαρμοσθεί, εν προκειμένω, η διάταξη του άρθρου 72 § 2 ν. 1969/91.

Επειδή, με τα δεδομένα αυτά το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω δύο δημοσιεύματα των εφημερίδων «Ε.» και «Α.» τα οποία εμφανίζουν ως επικείμενο και όχι ως τετελεσμένο γεγονός τη διαδικασία εξαγοράς της Βρετανικής Τράπεζας, για την οποία (εξαγορά) υπογράφηκε, τελικά, και η από 1.8.2000 σύμβαση αγοραπωλησίας και συνεκτιμώντας τις παραδοχές των τελεσίδικων αθωωτικών αποφάσεων του Ποινικού Δικαστηρίου (βλ. και την από 27.9.2007 απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α. υπόθεση Β' Σταυρόπουλου κατά Ελλάδος), κρίνει ότι δεν υπήρξε στην προκειμένη περίπτωση ανακριβής ή παραπλανητική πληροφόρηση ως προς τη διαδικασία εξαγοράς και συνεπώς, δεν στοιχειοθετείται στην προκειμένη περίπτωση παράβαση του άρθρου 72 § 2 ν. 1969/91 κατά το βάσιμο σχετικό λόγο της προσφυγής. Αλλά, και ως προς την πρόβλεψη κερδοφορίας το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη τα σχετικά δημοσιεύματα και ιδιαίτερα της εφημερίδας «Ε.», κρίνει ότι δεν αποδείχθηκε ότι πράγματι η αναφορά έγινε σε αποτελέσματα εκμετάλλευσης του έτους αυτού και όχι σε κέρδη που θα προέκυπταν από υπεραξίες. Άποψη, η οποία ενισχύεται, εκτός από τη φύση της εταιρίας (συμμετοχών), και από το γεγονός ότι η τυχόν πραγματοποίηση κερδών εκμετάλλευσης ύψους 15 δις δραχμών θα αντιστοιχούσε σε ποσοστό 150% των ιδίων κεφαλαίων της εταιρίας, ποσό, δηλαδή, περίπου 25 φορές μεγαλύτερο από τα κέρδη εκμετάλλευσης του πρώτου εξαμήνου του 2000. Επομένως, ούτε στην περίπτωση αυτή υπήρξε ανακριβής ή παραπλανητική πληροφόρηση και δεν στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 72 § 2 ν. 1969/91. Τέλος, το Δικαστήριο λαμβάνοντας

υπόψη ότι η σύνθεση του μετοχικού κεφαλαίου της προσφεύγουσας εταιρίας ήταν, ήδη περίπου γνωστή στο επενδυτικό κοινό κατά το χρόνο της επίμαχης συνέντευξης, όπως τούτο προκύπτει τόσο από το μετοχολόγιο της εταιρίας όσο και από τα τότε δημοσιεύματα του Τύπου (Κ., Ε., Χ., Ν., Η., Τ. της Κ., Β. (10, 11 και 12.3.2000), όπου αναφέρεται ότι οι βασικοί μέτοχοι της εταιρίας εξακολουθούν να κατέχουν άνω του 65% του μετοχικού κεφαλαίου, και ότι, σε κάθε περίπτωση, η διαφορά του ποσοστού 4% δεν ήταν ικανή να επηρεάσει από μόνη της την τιμή και την εμπορευσιμότητα της μετοχής, κρίνει ότι δεν στοιχειοθετείται ούτε εν προκειμένω, παράβαση του άρθρου 72 § 2 ν. 1969/91, κατά το βάσιμο σχετικό λόγο της προσφυγής.

Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών
(9^ο Τμήμα, Τριμελές)
Αριθ. 4773/2010

Πρόεδρος: **Π. Ασημάκης**
Μέλη: **Γ. Κολοκυθά, Ε. Κουτρούμπα**
Εισηγήτρια: **Γ. Κολοκυθά**

Έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής σε περίπτωση φόρου υπεραξίας του άρθρου 13§1 ΚΦΕ. Η προσφεύγουσα, από την αποδιδόμενη σε αυτή ιδιότητα της αγοράστριας επιχειρήσεως, δεν έχει, κατ' άρθρο 64 του ΚΑΑ, άμεσο και ενεστώδες έννομο συμφέρον για την άσκηση προσφυγής, καθ' όσον αυτή δεν είναι η βαρυνόμενη με την καταβολή του φόρου του άρθρου 13 § 1 του ν. 2238/1994, αλλά μόνο αλληλεγγύως και εις ολόκληρον συνυπεύθυνη με τον μεταβιβάσαντα για την πληρωμή του οφειλομένου φόρου, λόγω του ότι ο τελευταίος δεν υπέβαλε τη σχετική δήλωση μεταβίβασης (άρθρ. 13§1 ΚΦΕ, 6§1 ν. 2386/1996, 63, 64, J 217, 219, 220, 224, 225 ΚΑΑ, 20§1 Συντ., 6 ΕΣ ΑΑ)

(...) Επειδή, στο άρθρο 63 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999 ΦΕΚ 97 Α') ορίζεται ότι: « 1. Με την επιφύλαξη όσων ορίζονται σε ειδικές διατάξεις του Κώδικα, οι εκτελεστές διοικητικές πράξεις ή παραλείψεις, από τις οποίες δημιουργούνται κατά νόμο διοικητικές διαφορές ουσίας, υπόκεινται σε προσφυγή.» και στο άρθρο 64, του ιδίου ως άνω Κώδικα, ότι : « 1. Προσφυγή

μπορεί να ασκήσει εκείνος : α) ο οποίος έχει άμεσο, προσωπικό και ενεστώδες έννομο συμφέρον, ή β) στον οποίο αναγνωρίζεται τέτοιο δικαίωμα από ειδική διάταξη νόμου. 2...» Περαιτέρω, στον ίδιο ως άνω Κώδικα ορίζεται στο άρθρο 217 ότι : « 1. Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά : α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) της κατασχετήριας έκθεσης, γ) του προγράμματος πλειστηριασμού, δ) της έκθεσης πλειστηριασμού και ε) του πίνακα κατάταξης. 2. ... 3. ...», στο άρθρο 219 ότι: « 1. Προς άσκηση ανακοπής νομιμοποιείται εκείνος που έχει άμεσο, προσωπικό και ενεστώδες έννομο συμφέρον ή στον οποίο αναγνωρίζεται τέτοιο δικαίωμα από ειδική διάταξη νόμου. 2. Η ανακοπή στρέφεται : α) Στις περιπτώσεις α', β', γ' και δ' της § 1, καθώς και στην περίπτωση β' της § 2 του άρθρου 217 : κατά του Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. ή του τελωνείου που επισπεύδει την εκτέλεση, στον οποίο και επιδίδεται η ανακοπή. ...», στο άρθρο 220 ότι : « 1. Με την επιφύλαξη των οριζομένων στην § 2, η κατά το άρθρο 217 ανακοπή ασκείται μέσα σε προθεσμία τριάντα (30) ημερών, η οποία αρχίζει : α) στις περιπτώσεις α', β' και δ' της § 1, από την επίδοση, αλλιώς από την πλήρη γνώση της πράξης ταμειακής βεβαίωσης, της κατασχετήριας έκθεσης και της έκθεσης πλειστηριασμού, αντιστοίχως, β) ...», στο άρθρο 224 ότι : « 1. Το δικαστήριο ελέγχει την προσβαλλόμενη πράξη κατά το νόμο και την ουσία, στα όρια της ανακοπής, τα οποία προσδιορίζονται από τους λόγους και το αίτημα της. 2. Κατ' εξαίρεση, ο κατά νόμο έλεγχος της προσβαλλόμενης πράξης χωρεί και αυτεπαγγέλτως, εκτεινόμενος στο σύνολο της, προκειμένου να διακριβωθεί : α) αν η πράξη έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο, ή β) αν υπάρχει παράβαση δεδουλευμένου. 3. Κατά τον έλεγχο του κύρους των προσβαλλόμενων με την ανακοπή πράξεων της εκτέλεσης, δεν επιτρέπεται ο παρεμπιπτόν έλεγχος της νομιμότητας προηγούμενων πράξεων της εκτέλεσης. 4. Στην περίπτωση της ανακοπής κατά της ταμειακής βεβαίωσης, επιτρέπεται ο παρεμπιπτόν έλεγχος, κατά το νόμο και τα πράγματα, του τίτλου βάσει του οποίου έγινε η βεβαίωση, εφόσον δεν προβλέπεται κατ' αυτού ένδικο βοήθημα που επιτρέπει τον έλεγχο του κα-